Lietas Nr. 133023515
Lietas arhīva Nr. 104AA-0199-16/23

SPRIEDUMS
Rīgā 2016.gada 1.martā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnesis G.Stūris, tiesneses D.Dumbre un Z.Lagzdiņa,

rakstveida procesā izskatīja /pers. A/, personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, kurā ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.novembra spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2015.gada 23.janvāra lēmums Nr.191 un /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a

2014.gada 11.decembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona (turpmāk - VP RRP KPP PPP CPB) jaunākais inspektors L.Itkačs sastādījis ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolu Nr.EZ 287498 par to, ka 2014.gada 11.decembrī plkst.00:42 Elizabetes ielā, pie nama Nr.21a noticis ceļu satiksmes negadījums, kur nenoskaidrots transportlīdzekļa vadītājs uzbraucis stāvošam transportlīdzeklim /TL marka/ 530, valsts reģistrācijas numurs (turpmāk – v.n.) /TL numurs/, bojājot to.

VP RRP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja (turpmāk – VP RRP KPP SAPIB) Meklēšanas nodaļas inspektors M.Baumanis lietas materiālu izskatīšanas gaitā noskaidrojis, ka nenoskaidrots automobilis, kas 2014.gada 11.decembrī uzbrauca stāvošam transportlīdzeklim /TL marka/ 530, ir automobilis /TL marka/, v.n. /TL numurs/ (turpmāk - automašīna /TL marka/), kuru vadījis /pers. A/ (turpmāk - Sūdzības iesniedzējs) un konstatējis, ka Sūdzības iesniedzējs nav rīkojies atbilstoši Latvijas Republikas Ministru kabineta noteikumu Nr.571 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 51., 112. un 113.punkta prasībām, tādēļ 2014.gada 12.decembrī Sūdzības iesniedzējam ticis sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.D/276.

2014.gada 12.decembrī VP RRP KPP SAPIB Meklēšanas nodaļas priekšnieks I.Skrastiņš, izskatot lietas materiālus, secinājis, ka Sūdzības iesniedzēja rīcībā saskatāmi CSN 51.1., 51.2., 112. un 113.punkta prasību pārkāpumi un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{4}panta 14.daļas un 149.^{16}panta piektās daļas nosacījumiem Sūdzības iesniedzēja klātbūtnē pieņēmis lēmumu (turpmāk – Sākotnējais lēmums) administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PC 062770 par viņa saukšanu pie administratīvās atbildības, piemērojot viņam naudas sodu 500 *euro* apmērā un atņemot visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 12 mēnešiem.

Sūdzības iesniedzējs Sākotnējo lēmumu pārsūdzējis.

Ar Valsts Policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2015.gada 23.janvāra lēmumu Nr.191 (turpmāk – Iestādes lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

2015.gada 23.februārī Rīgas rajona tiesā saņemta Sūdzības iesniedzēja sūdzība par Iestādes lēmumu, lūdzot tā atcelšanu. Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 10.novembra spriedumu atstāts negrozīts Iestādes lēmums un Sūdzības iesniedzēja sūdzība noraidīta.

Pirmās instances tiesa, pārbaudījusi pierādījumus un Iestādes lēmuma motivāciju, atzinusi, ka administratīvā pārkāpuma apstākļi ir vispusīgi un objektīvi analizēti pārsūdzētajā Iestādes lēmumā, kā arī Iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams. Tiesa atzinusi, ka, veicot administratīvo lietvedību, tikušas ievērotas procesuālās prasības un nav konstatējami apstākļi, kas norādītu, ka tiktu aizskartas Sūdzības iesniedzēja tiesības. Tiesa piekritusi Iestādes lēmumā norādītajam, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā un laikā Sūdzības iesniedzējs, vadot automašīnu /TL marka/, izraisījis sadursmi ar automašīnu /TL marka/ 530, pēc tam atstājis ceļu satiksmes negadījuma vietu, pārkāpjot CSN 51., 112. un 113.punktu prasības, tādējādi izdarot Latvijas APK 149.^{4}panta 14.daļā un 149.^{16}panta piektajā daļā paredzētos administratīvos pārkāpumus. Tāpat tiesa par pamatotu atzinusi Iestādes lēmumā pausto, ka automašīnas /TL marka/ vadītāja – Sūdzības iesniedzēja – pienākums bija palikt notikumā vietā un par notikušo paziņot policijai.

Tāpat tiesa atzinusi par ticamām Sūdzības iesniedzēja un liecinieka /pers. B/ sākotnējos paskaidrojumos sniegtās ziņas par faktiem un secinājusi, ka tieši Sūdzības iesniedzējs bija tas, kurš vadījis automašīnu /TL marka/ administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajos apstākļos. Izvērtējot lietā noskaidrotos apstākļus kopumā, tiesa nav noticējusi Sūdzības iesniedzēja vēlāk izvirzītajai versijai par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolā

norādītajos apstākļos automašīnu /TL marka/ vadījis /pers. B/, un konstatējusi viņa nolūku izvairīties no atbildības par administratīvi sodāma pārkāpuma izdarīšanu.

Tāpat tiesa atzinusi, ka Iestādes lēmumā soda piemērošanas lietderības apsvērumi izvērtēti un pamatoti pietiekoši, līdz ar to, ievērojot administratīvā soda preventīvo raksturu, uzskatījusi, ka tas sasniedz Latvijas APK 22.pantā noteikto mērķi – administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Par Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.novembra spriedumu Sūdzības iesniedzējs ir iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz pilnībā atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka viņa vainu apliecinošu pierādījumu nav, ka pirmās instances tiesas secinājumi balstās tikai uz pieņēmumu un uz pieņēmumiem balstītu secinājumu pamata, ignorējot tiesas sēdē konstatētos apstākļus.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa savus secinājumus nav balstījusi uz pierādījumu bāzes, bet tikai uz vienu viedokli, ko savā 2009.gada 15.decembra spriedumā lietā Nr.A42499107 izteikusi Administratīvā apgabaltiesa. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka minētajā lietā lietas apstākļi būtiski atšķīrās no Sūdzības iesniedzēja administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem, kas vēl jo vairāk padara apšaubāmu iepriekšminētā viedokļa piemērošanas pamatotību.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka minētā pieeja nepamatoti ignorē Sūdzības iesniedzēja lietā esošos pierādījumus vai nu piešķirot tiem mazāku ticamības pakāpi, vai arī tos pilnībā izslēdzot un uzskata, ka augstāk minētā tiesas atsauce nav uzskatāma arī par judikatūru, jo judikatūra ir spēkā stājušies, tiesiski, secīgi, līdzīgi tiesu nolēmumi.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesas pieeja, pievēršot vērību tikai personas sākotnējiem paskaidrojumiem, ignorējot turpmāko pierādījumu kopumu pēc būtības un jēgas, nonāk būtiskā pretrunā ar Latvijas APK 237.panta nosacījumiem, tajā skaitā, vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrot katras lietas apstākļus, lai atbilstoši Latvijas APK 289.^{6}panta septītās daļas 2.punktam konstatētu personas, tas ir, Sūdzības iesniedzēja vainu nodarījumā.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa, atzīstot par ticamām tikai pirmatnēji sniegtās liecības, nav ņēmusi vērā lietā esošus un tiesas sēdē pārbaudītus pierādījumus, kā arī Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka administratīvā pārkāpuma lietā nav iegūti pierādījumi tam, ka tieši viņš konkrētajā vietā un laikā vadījis automašīnu /TL marka/, ar kuru tika veikts pārkāpums.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa ir vērtējusi tikai viņa sākotnējo paskaidrojumu lietā un secinājusi, ka par ticamāko ir jāizvēlas personas "pirmais paskaidrojums, kamēr personai vēl nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju". Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa spriedumā vispār nav ņēmusi vērā un pat vērtējusi liecinieka /pers. C/ liecību, kurā tiek apliecināts, ka Sūdzības iesniedzējs fiziski neesot varējis atrasties pārkāpuma vietā un laikā, jo tajā laikā ir atradies /pers. C/ dzīvoklī kopā ar viņu. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka arī /pers. B/ jau policijā ir sniedzis motivētu paskaidrojumu, kādēļ viņš ir maldinājis policiju par savas faktiskās darbības iemesliem, kādēļ lūdzis Sūdzības iesniedzēju uzņemties vainu par nodarījumu. Arī tiesas sēdē /pers. B/ apstiprinājis iepriekš sniegtās liecības, pie tam norādījis, ka pārkāpuma vietā un laikā un vispār tajā diennaktī Sūdzības iesniedzējs neesot atradies automašīnā, ar kuru tika veikts pārkāpums un šajā ziņā abu liecinieku liecības pilnībā sakritušas, taču tiesa tam pilnīgi neesot pievērsusi uzmanību.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa spriedumā ir norādījusi uz pretrunām starp Sūdzības iesniedzēja un liecinieku liecībām, nepamatoti secinot, ka tieši Sūdzības iesniedzējs ir tā persona, kura vadījusi automašīnu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka no sprieduma iziet, ka pretrunas ir bijušas vienīgi par to, vai pēc liecinieka /pers. B/ ierašanās pie /pers. C/ Sūdzības iesniedzējs aizgājis uzreiz gulēt vai vēl runājis ar /pers. B/ un vai /pers. B/ ir palicis pie /pers. C/ dzīvoklī, vai aizbraucis prom. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka minētās darbības tika veiktas jau pēc nodarījuma veikšanas un nekādā gadījumā neliecina un nepierāda to, ka pārkāpumu veicis tieši Sūdzības iesniedzējs, ka /pers. B/ nav tā persona, kura vadījusi automašīnu. Šādu pretrunu dēļ neesot pienācīgi izvērtēts liecību patiesums.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs norāda, ka liecinieks /pers. B/ tiesā ir sniedzis konsekventas liecības par ceļu satiksmes negadījuma apstākļiem, tajā skaitā par būtiskāko jautājumu, kurš bijis automašīnas vadītājs pārkāpuma brīdī. Tiesa, atzīstot liecības par nepatiesām, nav izvērtējusi, ka liecinieki likumā noteiktajā kārtībā bija brīdināti par krimināatbildību par nepatiesu liecību sniegšanu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pie augstākminētajiem apstākļiem neizskaidrojama ir arī liecinieka /pers. B/ viennozīmīgā un konsekventā vainas uzņemšanās.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pie šiem apstākļiem kā neloģiska ir viņa rīcība, iesniedzot prasību tiesā, arī iesniedzot apelācijas sūdzību, apgalvojot, ka viņš nav veicis un līdz ar to arī nav vainīgs administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, jo jau uz pirmās instances tiesas dienu Sūdzības iesniedzējam piemērotais autotransporta vadīšanas tiesību izmantošanas lieguma sods ir faktiski izciests.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka nevienam no minētajiem faktiem un ar tiem saistītajiem pierādījumiem tiesa nav piedevusi pienācīgu vērtību, nav tos analizējusi, apmierinoties vien ar šajā sūdzībā apšaubīto pieņēmumu par pirmatnējo liecību absolūto ticamību.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, ņemot vērtā iepriekšminēto, lietā esošie pierādījumi nav izvērtēti, kā arī nav ticis pierādīts, ka viņš būtu vadījis transporta līdzekli /TL marka/ 2014.gada 11.decembrī, izraisot ceļu satiksmes negadījumu ar transportlīdzekli /TL marka/ 530, v.n. /TL numurs/.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā minētos argumentus, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietā savāktos rakstveida pierādījumus, uzskata, ka Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.novembra spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesa piekrīt tiesas spriedumā dotajam apstākļu un pierādījumu novērtējumam, līdz ar to nav nepieciešams vēlreiz atkārtot

faktus un analizēt atzinumus šajā nolēmumā. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka Rīgas rajona tiesas tiesnese ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tiesneses pieņemtais nolēmums ir motivēts un pamatots ar Latvijas APK normām. Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā, pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs, lai atzītu, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukts pie administratīvās atbildības.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas rajona tiesā.

Iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa norāda, ka Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (skat. Senāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-584/2013 10.punktu).

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka nav izdarījis minēto administratīvo pārkāpumu, kā arī uzskata, ka lietā nav viņa vainu apliecinošu pierādījumu. Apelācijas instances tiesa, atkārtoti pārbaudot un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka izskatāmajā gadījumā Sūdzības iesniedzējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.^{4}panta 14. daļā un 149.^{16}panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu izdarīšanu.

Apelācijas instances tiesa atzīst par nepamatotu Sūdzības iesniedzēja norādīto, ka pirmās instances tiesas spriedums balstās tikai uz pieņēmumu un uz pieņēmumiem balstītu secinājumu pamata, ignorējot tiesas sēdē konstatētos apstākļus.

Tāpat nepamatots ir Sūdzības iesniedzēja norādītais, ka pirmās instances tiesa, pievēršot vērību tikai personas sākotnējiem paskaidrojumiem, ignorējusi turpmāko pierādījumu kopumu pēc būtības un jēgas, ka tiesa, atzīstot par ticamām tikai pirmatnēji sniegtās liecības, nav ņēmusi vērā lietā esošus un tiesas sēdē pārbaudītus pierādījumus.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka Latvijas APK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. No minētā secināms, ka to, cik ticamas pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, jāizvērtē, aplūkojot visus procesā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Tikai pastāvot saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, tās jāvērtē par labu pārkāpējam. Apelācijas instances tiesa nekonstatē tādas saprātīgas šaubas, kas būtu vērtējamas par labu pārkāpējam. No pirmās instances tiesas sprieduma redzams, ka tiesa, izvērtējot lietā noskaidrotos apstākļus kopumā, atzinusi, ka tā netic Sūdzības iesniedzēja izvirzītajai versijai par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajos apstākļos automašīnu /TL marka/ vadīja /pers. B/ un vērtē, ka viņa liecības sniegtas nolūkā, lai izvairītos no atbildības par administratīvi sodāma pārkāpuma izdarīšanu. Tāpat tiesa atzinusi, ka liecinieks /pers. B/ savos sākotnējos paskaidrojumos un tiesas sēdē kopumā ir sniedzis pretrunīgu notikušā izklāstu, kas radījis tiesas pārliecību, ka tieši Sūdzības iesniedzējs vadīja automašīnu /TL marka/ administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajos apstākļos.Tāpat kā pirmās instances tiesai, arī apelācijas instances tiesai nav objektīva pamata apšaubīt sākotnējos paskaidrojumos norādītos apstākļus un faktus, apelācijas instances tiesa pievienojas spriedumā norādītajam, ka sākotnēji sniegtajiem paskaidrojumiem ir piedodama lielāka ticamības pakāpe, nekā paskaidrojumiem, kas sniegti vēlāk.

Tāpat apelācijas instances tiesa nepiekrīt Sūdzības iesniedzēja norādītajam, ka pirmās instances tiesa spriedumā nav ņēmusi vērā un vērtējusi liecinieka /pers. C/ liecību. Kā arī pēc Sūdzības iesniedzēja domām liecinieka /pers. C/ liecība tiesas sēdē apliecina, ka Sūdzības iesniedzējs fiziski nav varējis atrasties pārkāpuma vietā un laikā, jo tajā laikā atradies /pers. C/ dzīvoklī kopā ar viņu. Apelācijas instances tiesa norāda, ka liecinieka /pers. C/ liecības būtība ir atspoguļota tiesas spriedumā un nav pamata uzskatīt, ka tā ir atstāta bez ievērības. Tāpat apelācijas instances tiesa nepiekrīt Sūdzības iesniedzēja apgalvojumam, ka liecinieka /pers. C/ liecības pirmās instances tiesā apliecina faktu, ka Sūdzības iesniedzējs fiziski nav varējis atrasties pārkāpuma vietā un laikā. No liecinieka /pers. C/ liecībām tiesas sēdē izriet, ka /pers. B/ pie viņa ieradās 2014.gada 17.decembra vakarā, kad arī uzzinājis par avāriju. Apelācijas instances tiesa secina, ka apstāklis, ka Sūdzības iesniedzējs 2014.gada 11.decembra vakarā iespējams arī ir bijis pie liecinieka /pers. C/, nekādā veidā neapliecina faktu, ka Sūdzības iesniedzējs fiziski nav varējis atrasties pārkāpuma vietā un laikā, jo kā izriet no administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, satiksmes negadījums izraisīts 2014.gada 11.decembrī plkst. 00:42 (izsaukums).

Papildus apelācijas instances tiesa norāda, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija 2016.gada 4.februārī izskatīja apelācijas kārtībā administratīvā pārkāpuma lietu Nr.133019715, lietvedības Nr.104AA-0200-16/28 sakarā ar Sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.novembra spriedumu un nosprieda atstāt negrozītu Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.novembra spriedumu, bet Sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzību noraidīt. Šajā administratīvā pārkāpuma lietā pastāv analogi faktiskie apstākļi - VP RRP KPP SAPIB Meklēšanas nodaļas inspektors M.Baumanis 2014.gada 12.decembrī sastādījis Sūdzības iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC062771, kurā norādīts, ka 2014.gada 11.decembrī, (izsaukums) plkst.00:30 Rīgā vadītājs – Sūdzības iesniedzējs, vadīja transportlīdzekli /TL marka/ RX 350, v.n. /TL numurs/ A.Briāna ielā 9a, neievēroja drošu sānu intervālu, kā rezultātā uzbrauca stāvošam transportlīdzeklim /TL marka/ v.n. /TL numurs/, bojājot to, pēc kā, pārkāpjot noteikto kārtību, no negadījuma vietas aizbrauca. Šajā administratīvā pārkāpuma lietā par pirmās instances tiesas viņam nelabvēlīgo nolēmumu Sūdzības iesniedzējs iesniedzis analoga satura apelācijas sūdzību, tāpat kā šajā lietā, norādot, ka viņa vainu apliecinošu pierādījumu nav, bet pirmās instances tiesas secinājumi balstās tikai uz pieņēmumu un uz pieņēmumiem balstītu secinājumu pamata, ignorējot tiesas sēdē konstatētos apstākļus. Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 4.februāra spriedums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.133019715 ir stājies likumīgā spēkā, tiesas konstatētie faktiskie apstākļi un notikušā vērtējums ir ņemams vērā lemjot par tiesiskajām attiecībām šajā lietā.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa visus Sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzībā ietvertos apgalvojumus uzskata par nepamatotiem un norāda, ka fakts, ka Sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai. Apelācijas instances tiesa nekonstatē apstākļus, kuru dēļ Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.novembra spriedums būtu atceļams.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas APK 289.[12] un 289.[22]pantu, Rīgas apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Rīgas rajona tiesas 2015.gada 10.novembra spriedumu atstāt negrozītu, bet apelācijas sūdzību noraidīt.
Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis	G.Stūris
Tiesnese	D.Dumbre
Tiesnese	Z.Lagzdiņa